

[Madsen-Mygdal.]

heden, det medfører en anden Ting, som er i høj Grad uheldig. En Landmand, der sidder i Gæld ikke blot op til Skorstenen, men langt op over Skorstenen og maaske skylder dobbelt saa meget, som det hele er værd, vil have nemt ved at opfylde Fordringen om Nedskrivning til 30 pCt., idet han forholdsvis let vil kunne faa nedskrevet de yderste Prioriteter, ja, det hele skal maaske, for at Hovedregelen kan ske Fyldest, nedskrives til 10 pCt. af, hvad det faktisk er værd. For ham er der altsaa Adgang til Statslaan, men den Landmand, der vel er paa den forkerte Side og skylder lidt mere, maaske ikke ret meget mere, end det hele er værd — han har passet paa saa godt, han kunde, men nu kan han ikke mere —, og som egentlig kun skal have en meget lille Nedskrivning, vil ikke kunne opfylde Betingelsen om Nedskrivning til 30 pCt., for han skylder for lidt, og ham kan Staten altsaa ikke støtte. Tror ærede Medlemmer virkelig, at Staten har større Sikkerhed hos den Mand, der faar en stor Nedskrivning af de samlede Gældsposter, end hos den Mand, der dog har klaret sig saa vidt, at der kun kræves en lille Nedskrivning.

Jeg har tilladt mig at fremføre disse Betragtninger i Udvalget, men der har ikke været Sangbund for dem, hvad jeg i høj Grad beklager. Jeg har sagt, at vi kunde gaa med til — hvad der var mere rimeligt —, at Statens Laan blev sat i Forhold til Kreditorernes Nedskrivning; at Statens Laan skal udgøre en vis Procentdel af, hvad der er nedskrevet. Men det er farligt, at man siger, at Staten kun maa laane, hvis Kreditorerne har nedskrevet med 70 pCt. gennemsnitlig — saaledes haaber jeg, det skal forstaaes, desværre er Ordet „gennemsnitlig“ ikke sat ind, men det maa ganske sikkert være Mening; hvis jeg tør gøre den højtærede Landbrugsminister Ulejlighed, vilde jeg gerne bede ham her fra Talerstolen bekræfte, at det er Mening. Det maa være gennemsnitligt; hvis det gælder absolut for alle Kreditorer, er det en fuldkommen ødelæggende Bestemmelse.

Det forekommer mig dog ganske ejendommeligt, at man vil gøre Statens Udlaan afhængig af en saadan Nedskrivning; med Sikkerheden har det ikke noget at gøre. Enhver vil forstaa, at naar der staar 30 pCt. i Loven, vilde, i det Tilfælde, hvor der skulde en stor Nedskrivning af Gælden til, for at Akkord kunde opnaas, alle Kreditorer møde op og sige: Rigsdagen har sagt, at vi kan faa 30 pCt., vi skulde maaske ellers kun have haft 20 pCt. — Men saadan gaar det jo

saa ofte, naar vi fastsætter et Maksimum, saa bliver det af sig selv et Minimum; saa kræver alle 30 pCt., endogsaa hvor der kun skulde betales 20. Vi finder derfor, at denne Bestemmelse i høj Grad er uheldig, den øger ikke Statens Sikkerhed, men den virker hemmende paa Lovens Anvendelse, navnlig i de Tilfælde, hvor det vilde være mest rimeligt at anvende den.

Den samme Indvending har vi at gøre mod Ændringsforslaget om, at der kræves en Kaution paa $\frac{1}{4}$ af Statslaanet. Jeg vil ikke sige, at det er urimeligt i mange Tilfælde at kræve en vis Kaution, ogsaa at kræve en Kaution af den nævnte Størrelse, maaske endogsaa i nogle Tilfælde at kræve mere. Det beror ganske paa Akkordens Indhold og de nærmere Enkeltheder. Men det er urigtigt og farligt at fastsætte en general Bestemmelse om, at der altid skal være Kaution for $\frac{1}{4}$. I mange Tilfælde vil Akkord ikke kunne opnaas, uden at Slægtninge og Venner fuldstændig maa stryge meget store Tilgodehavender eller indbetale store Kautioner, de paa Forhaand er gaaet ind paa. Den første Betingelse, et Amdsudvalg, eller hvem der nu faar med Sagen at gøre, vil stille, er den, at dette eller hint Tilgodehavende stryges og andre Kreditorers Fordringer skrives ned. Men i visse Tilfælde kan det meget godt forme sig saaledes, at enhver Kaution er uopnaaelig, og dog kan en Akkordordning i saa Tilfælde være meget sund, lige saa sund som i andre Tilfælde. Hovedregelen er stadig væk, at Gældsforpligtelserne skal nedbringes til, hvad de samlede Aktiver er værd, det er det afgørende, og det er det, der bestemmer Statens Sikkerhed.

Vi maa ogsaa meget bestemt fraraade — men det nytter vist desværre ikke noget — Bestemmelsen om, at det er Ejendoms-skyldvurderingen, der skal være Grundlaget for Værdiansættelsen. Vi støder i hele vor Lovgivning stadig paa denne Ejendoms-skyldvurdering; den skal bruges til alt muligt andet end det ene, den er bestemt til, nemlig at være Skattegrundlag. Jeg havde i og for sig ikke noget imod, at man sagde, at det i disse Forhold for den faste Ejendoms Vedkommende skal det være Ejendomsskyldværdien, der er Udgangspunktet, hvis denne blot kunde bruges i disse Tilfælde. Men enhver, der er kendt med Forholdene — ingen i Udvalget har for øvrigt benægtet det —, vil vide, at Ejendomsskyldvurderingen i dette Øjeblik er saa uensartet, at der er visse Steder i Landet, hvor den overstiger den Værdi, Ejendommen har i Handel og Vandel; i visse Egne af Landet handler man adskil-